A

Sam Ke Ting lwn Pendakwa Raya

B

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO J-09-187–05 TAHUN 2022
HADHARIAH SYED ISMAIL, HASHIM HAMZAH DAN AZMAN ABDULLAH HHMR
17 MAY 2023

C

Prosedur Jenayah — Pertuduhan — Penduaan (duplicity) — Perayu didakwa kerana menyebabkan kematian penunggang basikal lajak semasa memandu kereta — Pertuduhan di bawah s 41(1) Akta Pengangkutan Jalan 1987 menyatakan perayu memandu 'dengan cara melulu atau dengan cara merbahaya' sehingga menyebabkan kematian tersebut — Sama ada pertuduhan itu cacat dan tidak sah kerana mengandungi lebih daripada satu kesalahan bertentangan s 163 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ') — Sama ada kecacatan itu 'fatal' dan tidak boleh diperbetulkan atau dipulihkan di bawah s 422 KTJ — Sama ada penduaan dalam pertuduhan telah mengelirukan dan memprejudiskan perayu dan mengakibatkan salah laksana keadilan (miscarriage of justice) — Sama ada sabitan perayu harus diketepikan — Sama ada fakta kes menunjukkan perayu tidak boleh disalahkan untuk kematian penunggang basikal lajak kerana mereka sendiri menyebabkan keadaan merbahaya untuk menemui ajal

D

E

F

Pada 18 February 2017 lebih kurang pukul 3.20 pagi, suatu kemalangan jalan raya telah berlaku antara kereta yang dipandukan oleh perayu dengan sekumpulan 30–40 penunggang basikal lajak di suatu jalan yang gelap dan berselekoh dan mendaki bukit di Johor. Lapan penunggang basikal telah mati dalam kemalangan tersebut. Akibat kejadian itu, perayu telah didakwa di mahkamah majistret atas tuduhan di bawah s 41(1) Akta Pengangkutan Jalan 1987 ('APJ') bahawa ia telah memandu kereta 'dengan cara melulu atau dengan cara merbahaya' sehingga menyebabkan kematian penunggang-penunggang tersebut. Diakhir kes pendakwaan, majistret memutuskan bahawa tiada kes prima facie dibuktikan terhadap perayu. Oleh itu, perayu dibebaskan dan dilepaskan tanpa pembelaannya dipanggil. Atas rayuan pihak pendakwaan, Hakim Mahkamah Tinggi ('hakim pertama') mengenepikan keputusan majistret dan mendapati bahawa pihak pendakwaan memang telah membuktikan kes prima facie terhadap perayu. Perayu diperintahkan membela diri dihadapan majistret yang sama. Selepas mendengar pembelaan perayu, majistret sekali lagi membebaskan dan melepaskan perayu, kini atas sebab pihak pendakwaan gagal membuktikan kes mereka tanpa keraguan yang munasabah. Atas rayuan pihak pendakwaan, Mahkamah Tinggi ('MT') telah mengenepikan keputusan majistret dan mendapati perayu adalah bersalah seperti pertuduhan. Perayu dihukumkan dengan, antara lain, enam tahun

G

H

I

penjara, denda sebanyak RM6,000 (jika tidak dibayar enam bulan penjara) dan diperintahkan tidak layak untuk memegang lesen memandu untuk selama tiga tahun sebaik sahaja selesai menjalani hukuman penjara. Terkilan dengan keputusan tersebut, perayu membuat rayuan disini terhadap sabitan dan hukuman. Perayu berhujah bahawa Hakim MT terkhilaf dalam keputusannya kerana: (a) pertuduhan terhadapnya di bawah s 41(1) APJ adalah cacat atas sebab penduaan (*duplicity*); dan (b) pihak pendakwaan tidak membuktikan kes prima facie terhadapnya. Mengenai isu penduaan, perayu berhujah bahawa s 41(1) APJ mengandungi tiga jenis kesalahan yang berasingan, iatu memandu dengan melulu, memandu laju dan memandu secara merbahaya. Perayu berhujah bahawa pertuduhan terhadapnya mengandungi dua daripada ketiga kesalahan tersebut dan ini adalah bercanggah dengan s163 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ') yang mengatakan bahawa setiap pertuduhan hanya boleh mengandungi satu kesalahan sahaja. Perayu berhujah bahawa pertuduhan terhadapnya adalah tidak sah dan fatal kerana kecacatan tersebut tidak boleh diperbetulkan atau dipulihkan dengan memakai s 422 KTJ. Lebih-lebih lagi, perayu mengatakan bahawa *duplicity* dalam pertuduhan telah mengelirukan dan memprejudiskannya sehingga mengakibatkan salah laksana keadilan (*miscarriage of justice*). Perayu mengatakan bahawa Hakim MT terkhilaf apabila membuat kesimpulan bahawa perayu telah memandu laju dan dengan cara merbahaya walaupun tiada sebarang saksi yang mengatakan sedemikian dalam perbicaraan. Perayu berhujah bahawa Hakim MT juga terkhilaf kerana tidak mengambil kira dan meneliti segala fakta dan keterangan dalam kes terutamanya keterangan pegawai penyiasatan, SP46, yang mengatakan bahawa perayu tidak boleh disalahkan untuk kemalangan dalam kes ini, malah keadaan merbahaya telah disebabkan oleh penunggang basikal lajak itu sendiri dengan menghalang laluan perayu beramai-ramai. Oleh itu, kemalangan yang telah berlaku mustahil dapat dielakkan.

Diputuskan, dengan sebulat suara membenarkan rayuan perayu, mengenepikan keputusan Mahkamah Tinggi dan membebaskan dan melepaskan perayu:

(1) Mahkamah ini mendapati bahawa *duplicity* dalam pertuduhan telah menimbulkan kekeliruan kepada pendakwaan, perayu serta mahkamah. Kekeliruan kepada pendakwaan ialah mereka tidak pasti kesalahan yang mana satu hendak dibuktikan terhadap perayu. Perayu juga terkeliru kesalahan yang mana satu perlu dijawab. Mahkamah juga tidak boleh putuskan dengan pasti kes prima facie telah dibuktikan untuk kesalahan yang mana satu (lihat perenggan 26).

(2) Untuk menjelaskan kekeliruan ini, pada masa rayuan ini didengar, timbalan pendakwa raya ('TPR') telah ditanya apakah kesalahan yang dihadapkan kepada perayu. Jawapan TPR ialah memandu melulu. Bila ditanya lagi, sabitan terhadap perayu adalah untuk kesalahan yang mana satu, jawapan TPR ialah seperti pertuduhan. Ini bermakna sabitan

bukanlah untuk kesalahan memandu melulu. Mahkamah mendapati bahawa perayu telah berjaya menunjukkan berlaku banyak kekeliruan pada setiap peringkat prosiding sehingga keperingkat sabitan. Kekeliruan ini telah memprejudiskan perayu (lihat perenggan 27–28).

(3) Mahkamah mendapati isu *duplicity* dalam pertuduhan adalah bermerit. *Duplicity* dalam pertuduhan menjadikan pertuduhan itu menyalahi s 163 KTJ, tidak sah dan tidak boleh diperbetulkan di bawah s 422 KTJ. Salah laksana keadilan telah diakibatkan kepada perayu bila peruntukan undang-undang tidak dipatuhi. Sabitan terhadap perayu juga terbatal kerana dibuat atas pertuduhan yang cacat dan tidak sah. Perayu tidak tahu atas kesalahan yang mana satu beliau disabitkan. Sabitan itu tidak sah dan terbatal. Atas alasan *duplicity* sahaja, rayuan perayu harus dibenarkan (lihat perenggan 41).

(4) Hakim pertama Mahkamah Tinggi telah terkhilaf bila beliau mengakas (*reversed*) konklusi majistret atas keterangan dan kredibiliti saksi dan menggantikan dapatan faktanya sendiri bahawa perayu telah memandu laju dan secara merbahaya. Hakim pertama tidak menunjukkan kesimpulan beliau itu diasaskan atas keterangan saksi yang mana satu. Hakim pertama juga tidak memberikan pertimbangan yang wajar kepada alasan penghakiman majistret (sila lihat peranggan 44–47).

(5) Pertuduhan terhadap perayu bukanlah memandu laju. Kelajuan semata-mata bukan bermakna memandu dengan merbahaya. Tidak sempat brek bila nampak keadaan bahaya juga tidak bermakna memandu secara merbahaya. Kesemua fakta kes mesti diteliti. Bagi pertuduhan memandu melulu atau secara merbahaya, persoalan utama yang harus diputuskan oleh mahkamah ialah samada risiko atau situasi bahaya diwujudkan oleh pemandu kereta (sila lihat perenggan 47).

(6) Dalam kes ini, majistret bukan sahaja telah memahami, menghalusi dan mempertimbangkan semua keterangan saksi serta keterangan senyap, malah beliau juga menggunapakai prinsip undang-undang yang betul mengenai beban pembuktian atas pendakwaan semasa membat penilaian maksima keterangan diakhir kes pendakwaan. Secara khususnya, majistret dengan betulnya memutuskan bahawa: (a) bila ada dua inferen mengenai kelajuan kereta perayu, inferen yang memihak kepada perayu, iaitu perayu memandu dibawah had laju 50km sejam, yang harus dipilih; (b) situasi merbahaya bukan diwujudkan oleh perayu berasaskan pegawai penyiasat ('SP46') bahawa perayu memandu dilaluan beliau yang sah dan tidak memasuki jalan bertentangan, tidak memotong kenderaan, tidak memandu melawan arus trafik dan tidak terbabas. Cara pemanduan perayu tidak wujudkan keadaan merbahaya kepada pengguna jalan raya yang boleh menyebabkan risiko kematian kepada orang lain yang menggunakan jalan tersebut; (c) laluan perayu mendaki bukit, berselekoh dan gelap. Perayu tidak boleh nampak kumpulan basikal lajak

disebalik bukit. Perayu tidak mungkin dapat menjangkakan kehadiran mereka disebalik bukit pada jam 3 pagi; (d) kumpulan basikal lajak (30–40 basikal) merentangi dan menghalang laluan perayu; (e) SP46 mengakui bahawa situasi merbahaya dicipta oleh kumpulan basikal lajak yang berkumpul diatas jalan tar. Penunggang basikal mesti dianggap tahu dan mengambil risiko mengundang padah sendiri kerana jalan raya itu bukan tempat untuk berkumpul ramai-ramai untuk lumba basikal; dan (f) kewujudan kumpulan basikal yang menutupi hampir keseluruhan laluan perayu menjadikan kemalangan ini mustahil dapat dielakkan kecuali kereta terbang kelepasi halangan (lihat perenggan 48–49).

(7) Hakim pertama telah terkhilaf apabila beliau hanya memberi tumpuan kepada pemanduan perayu semata-mata tanpa mengambil kira kesemua fakta kes. Jika hakim pertama mengambil kira pengakuan SP46 bahawa situasi bahaya diwujudkan oleh kumpulan basikal lajak, bahawa basikal lajak telah menghalang laluan perayu dan kemalangan itu mustahil dapat dielakkan, sewajarnya hakim pertama mendapati tidak ada kes prima facie dan tidak memerintahkan perayu membela diri. Hakim pertama telah terkhilaf bila mengakaskan keputusan majistret di akhir kes pendakwaan. Atas alasan ini juga, rayuan perayu harus dibenarkan (lihat perenggan 50).

[English summary

At about 3.20am on 18 February 2017, the appellant was driving uphill on a road that was dark and had bends when she collided into a group of 30-40 'basikal lajak' cyclists who occupied the entire road in front of her. Eight of the cyclists died in the crash. The appellant was charged in the magistrate's court under s 41(1) of the Road Transport Act 1987 ('the RTA') with 'driving recklessly' or 'in a dangerous manner' thus causing the death of the cyclists. At the close of the prosecution's case, the magistrate acquitted and discharged the appellant without calling for her defence on the ground that the prosecution had failed to prove a prima facie case against the appellant. On the prosecution's appeal, the High Court judge ('the first judge') ruled that the prosecution had proven a prima facie case and that the appellant should make her defence before the same magistrate. After hearing the defence, the magistrate acquitted and discharged the appellant on the ground that the prosecution had not proven its case beyond reasonable doubt. On the prosecution's appeal, the High Court set aside the magistrate's decision, convicted the appellant on the charge and sentenced her to, inter alia, six years jail and a fine of RM6,000 in default six months' jail and also ordered that she be disqualified from driving a motor vehicle for three years immediately after she had served her jail sentence. The instant appeal was against the conviction and sentence. The appellant submitted that the High Court judge erred in his decision because: (a) the charge against her under s 41(1) of the RTA was defective on the ground of duplicity; and (b) the prosecution had failed to prove a prima facie case against

her. Regarding the issue of duplicity, the appellant submitted that s 41(1) RTA contained three distinct offences of driving recklessly, driving at speed and driving in a dangerous manner. The appellant said the charge against her contained two out of those three offences and as such contravened s 163 of the Criminal Procedure Code ('the CPC') which provided that each charge shall only contain one offence. The appellant submitted that the charge against her was invalid and fatal because the defect in the charge as aforesaid could not be cured under s 422 of the CPC. The charge, she said, was confusing and prejudicial as to cause a miscarriage of justice. The appellant submitted that the High Court judge erred in holding that she was speeding and driving in a dangerous manner although no witnesses testified to that effect at the trial. The judge, she said, also erred in failing to take into account and judicially appreciate all the evidence and the facts of the case, especially the evidence of the investigating officer ('SP46') who testified that the appellant could not be blamed for causing the accident and that it was the actions of the cyclists themselves in blocking the appellant's path and behaving in a dangerous manner that caused the deaths of the eight cyclists.

Held, unanimously allowing the appeal, setting aside the decision of the High Court and acquitting and discharging the appellant:

(1) The duplicity in the charge had confused the prosecution, the appellant and the court. The prosecution was confused in that they were uncertain as to which offence in the charge should be proven against the appellant. The appellant was confused as to which offence in the charge she should reply to or defend herself against. The court, on its part, was unable to conclude against which offence in the charge the prosecution had proven a prima facie case, if any (see para 26).

(2) During the hearing of the appeal, the court had asked the deputy public prosecutor ('DPP') as to which offence in the charge the appellant was faced with. The DPP replied that it was for 'driving recklessly'. When asked again as to which offence the appellant had been convicted of, the DPP replied that the conviction was as per the charge. This meant the conviction was not for the offence of driving recklessly. The appellant had, thus, succeeded in showing that confusion had occurred at every step of the proceedings until the stage of conviction. This confusion had prejudiced the appellant (see paras 27–28).

(3) The appellant's contention that the charge against her was duplicitous had merit. The duplicity rendered the charge invalid as it offended s 163 of the Criminal Procedure Code ('the CPC') and was a fundamental defect that was incurable under s 422 of the CPC. The non-compliance with s 163 had caused a miscarriage of justice to the appellant. Her conviction was bad as it was based on an invalid charge. The conviction had to be set aside. On the ground of duplicity in the charge alone, the

A appeal had to be allowed (see para 41).

(4) The first judge erred when he reversed the conclusion of the magistrate based on the evidence and the credibility of witnesses and replaced it with his own finding of fact that the appellant had been speeding and driving in a dangerous manner. The appellant rightly complained that the first judge came to that conclusion 'based on the evidence of witnesses' without specifying which particular witness or witnesses testified to that effect. The first judge had also failed to properly consider the magistrate's grounds of judgment (see paras 44–47).

(5) The charge against the appellant was not for speeding. Speeding alone did not mean one was driving dangerously. Being unable to brake on seeing a dangerous situation also did not mean one was driving dangerously. All the facts of a case must be considered and appreciated. In respect of a charge of driving recklessly or of driving dangerously, the prime question the court had to decide was whether the driver had created a dangerous or risky situation (see para 47).

(6) In the instant case, the magistrate had not only understood, appreciated and considered all the evidence of the witnesses and the silent evidence but had also applied the correct principles of law concerning the burden of proof when carrying out a maximum evaluation of the evidence at the close of the prosecution's case. The magistrate had correctly found that: (a) when there were two inferences with regard to the speed at which the appellant was travelling, the inference favouring the appellant — that she was travelling at a speed of below 50km per hour — had to be adopted; (b) based on the evidence of the investigating officer ('SP46'), the appellant was not responsible for creating any dangerous situation. She was driving on her side of the road and did not encroach onto the opposing side; she did not overtake any vehicle or drive against the flow of traffic and did not overturn; her manner of driving did not create a dangerous situation or endanger the lives of other road users; (c) at the material time, the appellant was going uphill. It was dark and the road had bends. She could not see the 'basikal lajak' group behind the hill and could not have anticipated that they would be there at 3am; (d) the 'basikal lajak' group (30–40 bicycles) blocked the whole of the appellant's path; (e) SP46 admitted that the 'basikal lajak' group had created a dangerous situation by occupying the road. The cyclists must be taken to have known the risk they were taking as a public road was not the place for them to gather in such a large number to race; and (f) the fact that the 'basikal lajak' group occupied the entire road on the appellant's path made it impossible for the accident not to have happened unless the appellant's car could have flown over the obstruction (see paras 48–49).

(7) The first judge erred when he only focused on the appellant's driving without considering all the facts of the case. If the first judge had

considered SP46's evidence that the dangerous situation was created by the 'basikal lajak' group who blocked the appellant's path and made the accident unavoidable, the first judge would have concluded that the prosecution had failed to prove a prima facie case against the appellant which she was required to answer. The first judge erred when he set aside the magistrate's decision at the close of the prosecution's case. On this ground as well, the appeal had to be allowed (see para 50).]

Kes-kes yang dirujuk

Cantona Lim Xiang Kim v PP [2020] 1 MLJ 544, MR (dibeza)
Lim Kheak Teong v PP [1985] 1 MLJ 38, MP (diikut)
Mohd Haikal bin Mohd Khatib Saddaly & Ors v PP [2009] 4 MLJ 305; [2011] 5 CLJ 369, MR (dibeza)
Ng Beng Kok v PP [2017] MLJU 321; [2017] 7 CLJ 157, MR (dirujuk)
Poleon ak Ajan v PP [2010] 6 MLJ 136; [2010] 10 CLJ 420, MT (dirujuk)
Ravindran a/l Ramasamy v PP [2015] 6 MLJ 509, MP (dirujuk)
Sheo Swamp v King Emperor AIR 1934 PC 227, PC (dirujuk)
Wee Hui Hoo v PP [1987] 1 MLJ 498 (dirujuk)
Yap Liow Swee v PP [1937] 1 MLJ 225 (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Pengangkutan Jalan 1987 s 41(1)
Akta Senjata Api (Penalti Lebih Berat) 1971 s 3A
Kanun Keseksaan s 34
Kanun Tatacara Jenayah ss 163, 422

Rayuan daripada: *Pendakwa Raya lwn Sam Ke Ting* [2022] 11 MLJ 190 (Mahkamah Tinggi, Johor Bahru)

Hisyam Teh Poh Teik (Harvinderjit Singh Sidhu, Muhammad Faizal Mokhtar, Yasmeen Soh Sha-Nisse, Guok Ngek Seong, Peter Siew, Farhad Read, Dennis Chong Chin Vei, Harvinder Singh Sidhu, Shantiny Ng Ya Ting dan Lim Wei Ling bersamanya) (Balarajah & Co) bagi pihak perayu.
Tengku Amir Zaki bin Tengku Abdul Rahman (Muhammad Syafiq bin Mohd Ghazali dan Amril bin Johari bersamanya) (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.
Ravinder Singh Dhalliwal bagi pihak amicus curiae.

Hadhariah Syed Ismail HMR:

PENGENALAN

[1] Perayu, Sam Ke Ting telah dihadapkan dengan satu pertuduhan di bawah s 41(1) Akta Pengangkutan Jalan 1987 di Mahkamah Majistret Johor Bahru kerana mengakibatkan kemalangan maut jalanraya yang meragut nyawa

A lapan orang penunggang basikal. Perayu minta dibicarakan.

[2] Selepas satu perbicaraan penuh dengan 46 orang saksi pendakwaan dipanggil memberi keterangan, pada 28 Oktober 2019, majistret yang bijaksana memutuskan pendakwaan gagal membuktikan suatu kes prima facie. B Perayu dibebas dan dilepaskan tanpa dipanggil membela diri.

[3] Tidak puas hati dengan keputusan majistret, pendakwa raya telah merayu ke Mahkamah Tinggi.

C

[4] Pada 18 Februari 2021, hakim Mahkamah Tinggi Johor Bahru ('hakim pertama') memutuskan pendakwaan berjaya membuktikan suatu kes prima facie terhadap perayu dan mengenepikan keputusan majistret bertarikh 28 Oktober 2019. Seterusnya, perayu diperintahkan membela diri di hadapan D majistret yang sama.

[5] Di mahkamah majistret, perayu memilih membela diri dengan memberi keterangan tidak bersumpah bertulis (eksh D215). Di akhir kes pembelaan, pada 10 Oktober 2021, majistret memutuskan pendakwaan gagal E membuktikan kes mereka terhadap perayu tanpa keraguan yang munasabah. Sekali lagi, majistret memerintahkan perayu dibebas dan dilepaskan.

[6] Terkilan dengan keputusan majistret, pendakwa raya merayu ke Mahkamah Tinggi.

F

[7] Pada 13 April 2022, hakim Mahkamah Tinggi Johor Bahru ('hakim kedua') mengenepikan keputusan majistret bertarikh 10 Oktober 2021 dan mensabitkan perayu bersalah seperti pertuduhan.

G

[8] Perayu dikenakan hukuman berikut:

(a) enam tahun penjara dari tarikh sabitan 13 April 2022;

(b) denda RM6,000 jika gagal bayar enam bulan penjara;

H (c) hilang kelayakan memegang lesen memandu selama tiga tahun sebaik perayu selesai menjalani hukuman penjara;

(d) butiran sabitan kesalahan ini dicatat di dalam lesen memandu perayu; dan

I (e) lesen memandu perayu hendaklah diserahkan oleh perayu pada atau sebelum 14 April 2022 kepada mahkamah untuk tindakan selanjutnya.

[9] Terkilan dengan keputusan Mahkamah Tinggi, perayu merayu terhadap sabitan dan hukuman.

[10] Pada 18 April 2022, Mahkamah Rayuan memberikan kebenaran merayu kepada perayu.

[11] Kes perayu ialah sabitan dan hukuman yang dikenakan oleh Mahkamah Tinggi tidak boleh dipertahankan (*unsustainable*) atas dua alasan berikut:

(a) pertuduhan adalah cacat kerana penduaan (*duplicity*); dan

(b) tidak ada kes prima facie.

[12] Rayuan perayu didengar oleh kami pada 31 March 2023 dan 11 April 2023. Pada 11 April 2023, secara sebulat suara, mahkamah ini membenarkan rayuan perayu dan mengenepikan keputusan Mahkamah Tinggi bertarikh 13 April 2022. Perintah Mahkamah Tinggi digantikan dengan perintah perayu dibebas dan dilepaskan.

Pertuduhan

> Bahawa kamu pada 18 Februari 2017 jam lebih kurang 0320 hrs di Jalan Lingkaran Dalam di dalam Daerah Johor Bahru, di dalam Negeri Johor, sebagai pemandu motokar JQB 9984 telah memandu kenderaan tersebut atas jalan raya dengan cara melulu atau dengan cara merbahaya setelah mengambil kira segala hal keadaan jalan (termasuk jenis, keadaan dan ukuran jalan tersebut) sehingga menyebabkan kematian ke atas penunggang basikal:
>
> (1) Mohamad Azrie Danish bin Zulkefli;
>
> (2) Muhamad Shahrul Izzwan bin Azzuraimee;
>
> (3) Muhammad Firdaus Danish bin Mohd Azhan;
>
> (4) Fauzan bin Halmijan;
>
> (5) Mohamad Azhar bin Amir;
>
> (6) Muhammad Harith Iskandar bin Abdullah;
>
> (7) Muhammad Shahrul Nizam bin Maruddin; dan
>
> (8) Haizad bin Kasrin.
>
> Oleh yang demikian itu, kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah s 41(1) Akta Pengangkutan Jalan 1987 dan boleh dihukum di bawah seksyen yang sama.

PENDUAAN (*DUPLICITY*)

[13] Seksyen 41(1) APJ 1987 di bawah mana perayu disabitkan memperuntukkan:

A Any person who, by driving of a motor vehicle on a road recklessly or at a speed or in a manner which having regard to all circumstances (including the nature, condition and size of the road, and the amount of traffic which is or might be expected to be on the road) is dangerous to the public, causes the death of any person shall be guilty of an offence and shall on conviction be punished with
B imprisonment for a term of not less than two years and not more than ten years and to a fine not less than five thousand ringgit and not more than twenty thousand ringgit.

[14] Mahkamah Rayuan dalam kes *Ng Beng Kok v Public Prosecutor* [2017]
C MLJU 321; [2017] 7 CLJ 157 telah memutuskan bahawa s 41(1) APJ 1987 mewujudkan tiga jenis kesalahan yang berbeza iaitu:

(a) *limb* pertama — *driving a motor vehicle recklessly* (memandu melulu);

(b) *limb* kedua — *driving at a speed* (memandu laju); dan
D

(c) *limb* ketiga — *driving in a manner dangerous to the publi*c (memandu secara merbahaya).

[15] Tafsiran yang serupa diterima pakai dalam kes-kes berikut: *Poleon ak*
E *Ajan v Public Prosecutor* [2010] 6 MLJ 136; [2010] 10 CLJ 420; *Wee Hui Hoo v Public Prosecutor* [1987] 1 MLJ 498 dan *Yap Liow Swee v Public Prosecutor* [1937] 1 MLJ 225.

[16] Dikatakan tiga kesalahan yang berbeza kerana inti pati bagi setiap satu
F dari tiga kesalahan tersebut adalah tidak sama.

[17] Dalam kes ini, pertuduhan terhadap perayu mengandungi dua kesalahan dalam satu pertuduhan iaitu memandu melulu atau secara
G merbahaya. Pendakwaan mengaitkan *limb* pertama dengan *limb* ketiga s 41(1).

[18] Pada masa rayuan ini didengar pada 11 April 2023, timbalan pendakwa raya (TPR) mengakui (*concede*) ada *duplicity* dalam pertuduhan.

H **[19]** Peguam perayu menghujahkan *duplicity* dalam pertuduhan menjadikan pertuduhan cacat, tidak boleh diperbetulkan di bawah s 422 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ') dan tidak sah. TPR pula berhujah bahawa *duplicity* adalah semata-mata satu luar aturan (*irregularity*) yang boleh diperbetulkan di bawah s 422 KTJ.
I

[20] Untuk mengenepikan sabitan dan hukuman, perayu haruslah menunjukkan bahawa *duplicity* telah memberi dua kesan berikut:

(a) perayu telah dikelirukan; dan

(b) salah laksana keadilan (*miscarriage of justice*) telah diakibatkan kepada perayu.

[21] Mengupas isu kekeliruan, peguam perayu membawa perhatian mahkamah kepada hujahan pihak-pihak semasa prosiding di mahkamah majistret dan Mahkamah Tinggi. Di akhir kes pendakwaan di mahkamah majistret, TPR menghujahkan kesalahan memandu secara melulu (perenggan 5 ms 2846–2859 RR Jld 6). Di hadapan hakim Mahkamah Tinggi (hakim pertama), TPR menghujahkan kesalahan memandu secara merbahaya. Saya petik hujahan tersebut yang terdapat di ms 67 RR Jld 1:

> Saya pergi kepada isu pokok iaitu sama ada responden ini telah pun menimbulkan atau mencipta situasi merbahaya dengan pemanduan sama ada melulu atau merbahaya seperti dalam skop seksyen 41. Sama ada responden memandu secara merbahaya sehingga menyebabkan kematian.

[22] Berikutan daripada hujahan TPR itu, hakim pertama menyatakan pendakwaan bergantung kepada limb ketiga s 41(1) iaitu memandu secara merbahaya (sila rujuk perenggan 49 alasan penghakiman hakim pertama di ms 32 RR Jld 1). Walaupun nampaknya hakim pertama mengatakan pendakwaan telah memilih kesalahan memandu secara merbahaya, tetapi akhirnya hakim pertama memutuskan kes prima facie telah dibuktikan bagi kesalahan memandu melulu atau secara merbahaya seperti pertuduhan.

[23] Hakim kedua juga mensabitkan perayu seperti pertuduhan.

[24] Sementara itu, di mahkamah majistret, baik diperingkat pendakwaan mahupun di peringkat pembelaan, perayu membuat hujahan untuk dua kesalahan secara berasingan. Perayu dibebankan untuk membela diri kepada dua kesalahan yang berbeza pada masa yang sama.

[25] Jika di mahkamah majistret dan Mahkamah Tinggi, pendakwaan mengakui memandu melulu atau secara merbahaya adalah dua kesalahan yang berbeza, pendakwaan telah mengubah pendirian mereka di peringkat Mahkamah Rayuan. Dalam hujahan bertulis menentang rayuan perayu, TPR menghujahkan 'driving was indivisible act yang mana memandu melulu merangkumi pemanduan merbahaya' (rujuk perenggan 9 hujahan responden di lampiran 30).

[26] Membaca hujahan pihak-pihak dan alasan penghakiman mahkamah majistret dan Mahkamah Tinggi, kami mendapati *duplicity* telah menimbulkan kekeliruan kepada pendakwaan, perayu dan mahkamah. Kekeliruan kepada pendakwaan ialah mereka tidak pasti kesalahan yang mana hendak dibuktikan terhadap perayu. Perayu juga terkeliru kesalahan yang mana satu perlu dijawab. Mahkamah juga tidak boleh putuskan dengan pasti

kes *prima facie* telah dibuktikan untuk kesalahan yang mana satu.

[27] Untuk menjelaskan kekeliruan ini, pada masa rayuan ini didengar pada 11 April 2023, TPR telah ditanya apakah kesalahan yang dihadapkan kepada perayu. Jawapan TPR ialah memandu melulu. Bila ditanya lagi, sabitan terhadap perayu adalah untuk kesalahan yang mana satu, jawapan TPR ialah seperti pertuduhan. Bermakna sabitan bukanlah untuk kesalahan memandu melulu.

[28] Daripada naratif ringkas di atas,kami mendapati perayu telah berjaya menunjukkan berlaku banyak kekeliruan pada setiap peringkat prosiding sehingga ke peringkat sabitan. Kekeliruan ini telah memprejudiskan perayu.

[29] Beraleh kepada kesan kedua iaitu salah laksana keadilan. Ciri utama yang dilihat ialah:

(a) pertuduhan telah melanggar peruntukan s 163 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ') yang menghendaki satu pertuduhan hendaklah mengandungi satu kesalahan sahaja;

(b) pertuduhan yang cacat kerana duplicity tidak boleh diperbetulkan di bawah s 422 KTJ; dan

(c) sabitan atas pertuduhan yang cacat tidak boleh dipertahankan kerana pertuduhan tidak sah.

[30] Seksyen 163 Kanun Tatacara Jenayah memperuntukkan:

> 163 Separate charges for distinct offences
>
> For every distinct offence of which any person is accused there shall be a separate charge, and every charge shall be tried separately, except in the cases mentioned in sections 164,165,166 and 170.

[31] Seksyen 422 Kanun Tatacara Jenayah memperuntukkan:

> 422 Irregularities not to vitiate proceedings
>
> Subject to the provisions contained in this Chapter, no finding, sentence or order passed or made by a Court of competent jurisdiction shall be reversed or altered on account of —
>
> (a) any error, omission or irregularity in the complaint, sanction, consent, summons, warrant, charge, judgment or other proceeding before or during trial or in any inquiry or other proceeding under this Code;
>
> (b) the want of any sanction; or
>
> (c) the improper admission or rejection of any evidence, unless such error, omission, irregularity, want or improper admission or rejection of evidence has occasioned a failure of justice.

[32] Untuk menyokong *point* salah laksana keadilan telah berlaku terhadap perayu, peguam perayu telah merujukkan kami kepada beberapa kes berikut. Dalam kes *Yap Liow Swee v Public Prosecutor* [1937] 1 MLJ 225, perayu disabitkan dengan pertuduhan memandu melulu atau cuai. Dalam menjawab isu sama ada *duplicity* dalam pertuduhan adalah semata-mata ketidakaturan (*mere irregularity*) atau kepenyalahan undang-undang (*illegality*), Terrell Ag CJ menyatakan di ms 226:

> But in a case like the present, the prosecution do not set out to prove both recklessness and negligence but merely one or the other. Accordingly, the accused is embarrassed in his plea and if he is convicted he is left in doubt as to the offence of which he has been convicted. I have no doubt therefore that duplicity of his kind is illegality.

Di ms 226 kes yang sama, Cussen J menyatakan:

> It is impossible to make a simple plea of 'guilty' to the charge in this case; and that shows clearly that the charge is bad — it is an illegal charge because it contains two distinct offences contrary to the provisions of s 163 of the Criminal Procedure Code. A charge must contain one offence and no more.

Seterusnya, di ms 227 kes itu, Cussen J menyatakan:

> Finally, I do not consider that this is an irregularity curable under s 422 of the CPC. This is not such an error, omission or irregularity. It is a contravention of an express provision of the Code ie s 163 it is a matter of substance and not of form; it creates uncertainty and embarrassment; it is a charge to which it is impossible to make a simple pleas; it is an illegality.

[33] Dalam kes *Yap Liow Swee*, sabitan terhadap perayu diketepikan kerana pertuduhan menyalahi undang-undang (*illegal*).

[34] Dalam kes *Wee Hui Hoo v Public Prosecutor* [1987] 1 MLJ 498, perayu disabitkan dengan pertuduhan memandu melulu atau secara merbahaya. Perayu merayu terhadap sabitan dan hukuman. Isu di hadapan mahkamah ialah sama ada *duplicity* dalam pertuduhan telah mengakibatkan kegagalan peradilan (*failure of justice*). Chong Siew Fai J memutuskan kegagalan peradilan telah berlaku kerana perayu disabitkan bukan untuk satu dari dua kesalahan alternatif, tetapi atas pertuduhan yang cacat. Oleh itu, sabitan diketepikan.

[35] Isu *duplicity* dalam pertuduhan berlaku dalam kes *Ravindran a/l Ramasamy v Public Prosecutor* [2015] 6 MLJ 509. Dalam kes itu,perayu telah disabitkan dengan pertuduhan di bawah s 3A Akta Senjata Api (Penalti Lebih Berat) 1971 yang dibaca bersama s 34 Kanun Keseksaan. Perayu merayu terhadap sabitan dan hukuman atas alasan *duplicity* dan salah laksana keadilan. Dalam mengenepikan sabitan terhadap perayu, Mahkamah Persekutuan memutuskan:

Di bawah FIPA, seseorang pesalah tidak boleh menjadi kedua-dua pesalah utama dan rakan sejenayah pada masa yang sama. Pertuduhan menerangkan dua kesalahan, satu di bawah s 3 dan satu lagi di bawah s 3A. Ini bertentangan dengan s 163 Kanun Tatacara Jenayah dan cacat kerana kependuaan. Pertuduhan tidak diketahui di bawah undang-undang (*unknown in law*). Pertuduhan yang cacat tidak boleh diperbetulkan di bawah s 422 Kanun yang sama kerana perayu telah dikelirukan dan berlaku kegagalan peradilan. Sabitan menjadi terbatal (*nullity*) dan diketepikan.

[36] Pada peringkat ini, perhatian kami dibawa kepada perenggan 47–50 alasan penghakiman hakim pertama mengenai *duplicity* di mana hakim pertama menyatakan:

> [47] Mahkamah ini juga membuat pemerhatian berhubung pertuduhan yang dikemukakan terhadap responden. Pertuduhan tersebut menyebut '... sebagai pemandu motokar JQB 9984 telah memandu kenderaan tersebut atas jalan raya dengan cara melulu atau cara merbahaya setelah mengambil kira tentang segala hal keadaan jalan termasuk jenis, keadaan dan ukuran jalan tersebut).
>
> [48] *Ng Beng Kok v Public Prosecutor* [2017] MLJU 321; [2017] 7 CLJ 157 ada menyebut bahawa:
>
> > [36] In our view, there is no rhyme nor reason to say that 'speed' and/or 'reckless' cannot be considered as one of the circumstances or elements in determining the offence of 'dangerous driving' under the third limb of s 41(1) of the RTA because 'speeding' or 'recklessness' constitutes manner of driving.
>
> [49] Dalam rayuan ini, pihak perayu bergantung kepada limb ketiga, yakni memandu kenderaan tersebut atas jalan raya dengan cara melulu atau cara merbahaya setelah mengambil kira tentang segala hal keadaan jalan termasuk jenis, keadaan dan ukuran jalan tersebut.
>
> [50] Walaupun ia mempunyai kesilapan atau peninggalan, perkara ini boleh diperbetulkan di bawah s 422 Kanun Tatacara Jenayah. Mahkamah merujuk kepada kes Mahkamah Rayuan *Cantona Lim Xiang Kim v Public Prosecutor* [2020] 1 MLJ 544; [2020] 1 CLJ 63.

[37] Kami mendapati hakim pertama telah terkhilaf dari segi undang-undang apabila memutuskan kecacatan pertuduhan boleh diperbetulkan di bawah s 422 Kanun Tatacara Jenayah sedangkan pertuduhan itu mengandungi dua kesalahan, bertentangan dengan peruntukan s 163 Kanun Tatacara Jenayah. Seksyen 163 menghendaki satu pertuduhan mengandungi satu kesalahan sahaja. Kes-kes yang dirujuk sebelum ini telah mengesahkan bila s 163 tidak dipatuhi, kecacatan tidak boleh diperbetulkan di bawah s 422 KTJ.

[38] Seterusnya, kami juga mendapati hakim pertama telah terkhilaf bila bergantung kepada kes *Cantona Lim* kerana dalam kes tersebut pertuduhan terhadap perayu mengandungi satu kesalahan sahaja iaitu memandu secara

merbahaya di bawah limb ketiga s 41(1). Tidak ada isu *duplicity* dalam kes tersebut. Oleh itu, kes *Cantona Lim* tidak terpakai disini.

[39] Timbalan pendakwa raya ('TPR') pula bergantung kepada kes *Mohd Haikal bin Mohd Khatib Saddaly & Ors v Public Prosecutor* [2009] 4 MLJ 305; [2011] 5 CLJ 369 untuk menyokong hujahan bahawa kecacatan pertuduhan boleh diperbetulkan di bawah s 422 KTJ.

[40] Kami mendapati kes *Mohd Haikal* tidak terpakai dalam kes di hadapan kami kerana dalam kes itu, perayu hanya dikenakan satu kesalahan dalam satu pertuduhan. Bukannya kes *duplicity*.

[41] Menerima pakai kes-kes yang dirujuk oleh peguam perayu, kami mendapati ada merit dalam isu *duplicity. Duplicity* dalam pertuduhan menjadikan pertuduhan itu menyalahi s 163 KTJ, tidak sah dan tidak boleh diperbetulkan di bawah s 422 Kanun yang sama. Salah laksana keadilan telah diakibatkan kepada perayu bila peruntukan undang-undang tidak dipatuhi. Sabitan terhadap perayu juga terbatal kerana dibuat atas pertuduhan yang cacat dan tidak sah. Perayu tidak tahu atas kesalahan yang mana satu beliau disabitkan. Sabitan tidak sah dan terbatal. Atas alasan *duplicity* ini sahaja, rayuan perayu harus dibenarkan.

PRIMA FACIE

[42] Prinsip undang-undang yang terpakai untuk campurtangan Mahkamah Tinggi yang menjalankan kuasa rayuan terhadap perintah pembebasan (*acquittal*) dinyatakan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Lim Kheak Teong v Public Prosecutor* [1985] 1 MLJ 38. Dalam kes itu, Mahkamah Persekutuan merujuk kepada keputusan Privy Council dalam kes *Sheo Swamp v King Emperor* AIR 1934 PC 227:

> With respect what Lord Russell of Killowen said in Sheo Swamp was that although no limitations would be placed on the power of the appellate court, in exercising the power conferred, the High Court should and will always give proper weight and consideration to such matters as —
>
> (1) the views of the trial judge on the credibility of witnesses;
>
> (2) the presumption of innocence in favour of the accused;
>
> (3) the right of the accused to the benefit of any doubt; and
>
> (4) the slowness of an appellate court in disturbing a finding of fact arrived at by a Judge who had the advantage of seeing the witness.

[43] Dalam nada yang sama, Mahkamah Rayuan dalam kes *Cantona Lim Xiang Kim v Public Prosecutor* [2020] 1 MLJ 544 menyatakan:

A Appellate court would only intervene if it is convinced that there was no judicial appreciation by the trier of fact of the evidence adduced at the trial and that the trial court was shown to be plainly wrong in arriving at its decision.

B **[44]** Dalam kes ini, hakim Mahkamah Tinggi (hakim pertama) telah mengakas (*reversed*) konklusi majistret atas keterangan dan kredibiliti saksi dan menggantikan dapatan faktanya sendiri bahawa perayu memandu laju dan secara merbahaya.

C **[45]** Di perenggan [41] alasan penghakiman beliau, hakim pertama menyatakan:

[41] Berdasarkan keterangan saksi-saksi, mahkamah mendapati responden memandu dengan keadaan laju dan merbahaya terutama sekali pada waktu 3 pagi.

D **[46]** Komplen perayu ialah hakim pertama telah terkhilaf bila mengatakan perayu memandu laju dan secara merbahaya kerana hakim pertama hanya membuat rujukan samar kepada keterangan saksi-saksi tanpa memberikan perincian keterangan saksi yang mana satu; dan hakim pertama tidak memberikan pertimbangan yang sewajarnya kepada alasan penghakiman majistret.
E

[47] Kami bersetuju dengan perayu. Pertuduhan terhadap perayu bukanlah memandu laju. Kelajuan semata-mata bukan bermakna memandu dengan merbahaya. Tidak sempat brek bila nampak keadaan bahaya juga tidak bermakna memandu secara merbahaya. Kesemua fakta kes mesti diteliti. Bagi pertuduhan memandu melulu atau secara merbahaya, persoalan utama yang harus diputuskan oleh mahkamah ialah sama ada risiko atau situasi bahaya diwujudkan oleh pemandu kereta.
F

G **[48]** Dalam kes ini, kami mendapati majistret bukan sahaja memahami, menghalusi dan mempertimbangkan semua keterangan saksi serta keterangan senyap,malah beliau juga menggunapakai prinsip undang-undang yang betul mengenai beban pembuktian atas pendakwaan semasa membuat penilaian maksima keterangan di akhir kes pendakwaan.
H

[49] Secara khususnya, majistret dengan betulnya memutuskan:

(a) bila ada dua inferens mengenai kelajuan kereta perayu, inferen yang memihak kepada perayu iaitu perayu memandu di bawah had laju 50km sejam yang harus dipilih;
I

(b) situasi merbahaya bukan diwujudkan oleh perayu berasaskan keterangan pegawai penyiasat (SP46) bahawa perayu memandu di laluan beliau yang sah; perayu tidak memasuki jalan bertentangan, tidak

memotong kenderaan, tidak memandu melawan arus trafik dan tidak terbabas. Cara pemanduan perayu tidak wujudkan keadaan merbahaya kepada pengguna jalan raya yang boleh menyebabkan risiko kematian kepada orang lain yang menggunakan jalan tersebut;

(c) laluan perayu mendaki bukit, berselekoh dan gelap. Perayu tidak boleh nampak kumpulan basikal lajak disebalik bukit. Perayu tidak mungkin dapat menjangkakan kehadiran kumpulan basikal lajak yang berada disebalik bukit pada jam 3 pagi;

(d) kumpulan basikal lajak (30–40 basikal) merentangi dan menghalang laluan perayu;

(e) pegawai penyiasat kes ('SP46') mengakui bahawa situasi merbahaya dicipta oleh kumpulan basikal lajak yang berkumpul di atas jalan tar. Penunggang basikal mesti dianggap tahu dan mengambil risiko mengundang padah sendiri kerana jalan raya itu bukan tempat untuk berkumpul ramai-ramai untuk lumba basikal; dan

(f) kewujudan kumpulan basikal yang menutupi hampir keseluruhan laluan perayu menjadikan kemalangan ini mustahil dapat dielakkan kecuali kereta terbang melepasi halangan.

[50] Kesimpulan yang boleh dibuat ialah hakim pertama telah terkhilaf bila hanya memberi tumpuan kepada pemanduan perayu semata-mata tanpa mengambil kira kesemua fakta kes. Jika hakim pertama mengambil kira pengakuan SP46 bahawa situasi bahaya diwujudkan oleh kumpulan basikal lajak; bahawa basikal lajak telah menghalang laluan perayu dan kemalangan itu mustahil dapat dielakkan, sewajarnya, hakim pertama mendapati tidak ada kes prima facie dan tidak memerintahkan perayu membela diri. Seperti siang mengikuti malam, kami mendapati hakim pertama telah terkhilaf bila mengakaskan keputusan majistret di akhir kes pendakwaan. Atas alasan ini juga, rayuan perayu harus dibenarkan.

KEPUTUSAN KAMI

[51] Kami bersimpati dengan keluarga lapan penunggang basikal yang meninggal dunia. Walaupun kes kemalangan maut ini mendapat liputan media yang luas, setiap kes harus diputuskan mengikut lunas undang-undang. Untuk kes ini, sabitan terhadap perayu adalah tidak selamat kerana dibuat atas pertuduhan yang cacat, menyalahi undang-undang dan tidak sah. Selebihnya, kemalangan maut ini bukan berpunca daripada perayu. Oleh itu,kami sebulat suara mengenepikan keputusan Mahkamah Tinggi bertarikh 13 April 2022. Perayu dibebas dan dilepaskan.

A *Rayuan dibenarkan, keputusan Mahkamah Tinggi diketepikan dan perayu dibebaskan dan dilepaskan.*

Dilaporkan oleh Ashok Kumar

B

C

D

E

F

G

H

I